

## TALEPUNKT

**Samrådsspørgsmål AB om israelske bosættelser og anerkendelse af Palæstina til besvarelse i åbent samråd i URU den 8. maj 2017 kl. 10-11.**

**Samrådsspørgsmål AB:** ”Hvordan stiller regeringen sig til de seneste israelske bosættelsesplaner på Vestbredden, herunder Netanyahu's planer om såkaldte "begrænsede bosættelser"? Vil regeringen i lyset af de fastfrosne fredsforhandlinger mellem Israel og palæstinenserne genoverveje sin modstand imod anerkendelse af en palæstinensisk stat?”

\* \* \*

Tak for muligheden for at drøfte disse spørgsmål. Jeg vil gå lige på og begynder med spørgsmålet om bosættelser.

Regeringens politik er, at Israel må indstille sin bosættelsespolitik. Bosættelser er ulovlige efter folkeretten og går direkte imod EU-politik, FN's Sikkerhedsråds resolutioner og anbefalingerne i Kwartetrapporten fra juli 2016. Der er altså ikke tvivl om bosættelsernes folkeretlige status. Det samme synspunkt har et bredt flertal i Folketinget igennem årene tilsluttet sig.

Lad mig skitsere nogle råtal, der sætter situationen i perspektiv: Der er omkring 130 israelske bosættelser øst for 1967-grænsen, altså på palæstinensisk område. I alt bor der ca. 600.000 israelske bosættere i Østjerusalem og på Vestbredden i øvrigt. Det er nogenlunde dobbelt så mange som i 1993, da Oslo-processen fremkaldte optimisme. Udviklingen er altså gået i den forkerte retning.

Spørgeren refererer til ”*de seneste israelske bosættelsesplaner på Vestbredden, herunder Netanyahus planer om såkaldte begrænsede bosættelser.*”

Jeg er opmærksom på, at den israelske regering sidst i marts skulle have besluttet retningslinjer med visse begrænsninger i forhold til bosættelsesaktiviteter. Jeg må konstatere, at vi skal forholde os til elasticitet i metermål. For udspillet er så uklart, at det ikke giver mening at forholde sig konkret til det.

Generelt om bosættelsesaktiviteter vil jeg sige, at de, ud over at være ulovlige efter folkeretten, udgør en trussel mod to-statsløsningen, fordi bosættelser i fysisk forstand ændrer forholdene på jorden.

Der fremføres undertiden argumentet om, at det må være indlysende at acceptere udvidelser i de bosættelsesblokke, der alligevel som led i landbytte mellem parterne ventes at blive en del af Israel i forbindelse med en fredsaftale. Sagen er blot,

- at beslutningen om, hvad der udgør en blok, alene tages af Israel uden drøftelser med palæstinenserne og uden deres indforståelse, og
- at palæstinenserne ikke har en tilsvarende adgang til at bygge i områder, som kan forudses at blive en del af en palæstinensisk stat.

Med andre ord: uden aftale eller gensidighed mellem israelere og palæstinensere forbliver bosættelsesområdet et israelsk diktat. Fordi kun den ene part - altså Israel - kan bygge. Det er især derfor, bosættelsespolitikken undergraver to-statsløsningen.

\* \* \*

Lad mig nu svare på anerkendelsesspørgsmålet.

Regeringens modstand mod anerkendelse af en palæstinensisk stat er ikke principiel. Regeringen deler spørgeren og mange fleres målsætning om, at det internationale samfund kommer til at anerkende en palæstinensisk stat. Det ligger i den klare støtte fra EU til to-statsløsningen, som et bredt flertal i Folketinget bakker op om.

Regeringen finder imidlertid, at der skal foreligge et solidt politisk grundlag, før vi sammen med partnere i EU-kredsen vil overveje anerkendelse.

Det nuværende selvstyre under præsident Abbas har med bred international støtte opbygget væsentlige strukturer til brug i en palæstinensisk stat. Der er på mange felter et organisatorisk fundament for en kommende stat.

Men det er ikke nok i sig selv. Der skal være en demokratisk underbygget politisk struktur bag en palæstinensisk stat. Gaza og Vestbredden er opsplittet politisk og fysisk. Selvstyret sidder på Vestbredden, mens Hamas styrer Gaza. Der er endnu ikke et fælles palæstinensisk politisk projekt. Uden orden i det palæstinensiske hus er det ikke rimeligt at forvente overvejelser om dansk eller bred international anerkendelse.

Det fritager ikke Israel for et medansvar for udviklingen. Israels regering gør ikke nok for at fremme mulighederne for fremskridt. Israel må sætte en stopper for de ulovlige bosættelser, der underminerer muligheden for en to-statsløsning, som jeg nævnte før. Israel må også tage mærkbare skridt til at forbedre rammen for palæstinenserne hverdag, både på Vestbredden og i Gaza. Det sker kun i mindre omfang.

Danmark vil arbejde for ethvert skridt, der kan bringe freden og en to-statsløsning nærmere. Men afgørende fremskridt mod en forhandlet løs-

ning kan kun ske med et oprigtigt engagement fra parterne selv. Det er dem, ikke os andre, der sidder med nøglen.

Det vil være mit hovedbudskab, når jeg om en uge besøger Israel og Palæstina.

Tak for ordet.